

ща да ида при кѣшлата и ща да я чѣкамъ при вратникътъ.

Мансфелдъ.

Ти нѣма да направишъ това.

Улрихъ.

Азъ са заклѣвамъ въ честъта си, че ща да направа това. Мене ми са чини, че ти никога и никого не си обичалъ? Ти мислишъ, че е възможно да са раздѣла съ нея така! Ти би трѣбало да я исхвърлишъ насила презъ прагътъ на вратата . . . Но хвала богу, тя не може да има юначество. . . Тя ще да са вѣрне.

Мансфелдъ.

Нѣма да са вѣрне.

Улрихъ.

Добре. Азъ ща да я намера . . .

Мансфелдъ.

Улрихе, сега ти искашъ да станешъ истиненъ измѣнникъ.

Улрихъ.

Ти са лжжешъ, ти казвамъ азъ. Ти мислишъ, че азъ искамъ да я задържа . . . Азъ искамъ само да я вида и да я прегърна послѣденъ пѣтъ. Ти ма не разбирашъ.

Мансфелдъ.

Ако я видишъ, то нѣма да я оставишъ да свърши работата.

Улрихъ.

Това е истина. Но азъ ща да я пробода съ ножътъ си. Азъ ща да убия и себѣ си послѣ това, и не-